

A tartományi és rajoni pártbizottságok tekintsék főfeladatuknak, hogy biztosítsák a tavaszi mezőgazdasági munkák idejében és jó feltételek között történő előkészítését és elvégzését.

(Az RNK Minisztertanácsának és az RMP Központi Vezetőségének határozatából.)

A berlini értekezlet eredményeiről

V. M. Molotovnak, a Szovjetunió külügyminiszterének nyilatkozata

MOSZKVA. (Agerpres). — A TASZSZ közli:

Franciaország, Anglia, az Amerikai Egyesült Államok és a Szovjetunió külügyminiszterei január 25 és február 18 között Berlinben értekezletet tartottak. Ezt az értekezletet egész sor fontos nemzetközi kérdés megvitatására szentelték.

A négy hatalom külügyminiszterének

előző értekezlete 1949 tavaszán volt. Az utóbbi évben nem voltak ilyen értekezletek. A berlini értekezlet egyöntetűen arra a következtetésre jutott, hogy újabb értekezletet kell tartani Franciaország, Anglia, az USA, a Szovjetunió és a Kínai Népköztársaság külügyminiszterének részvételével. Ennek a ténnynek jól meghatározott nemzetközi jelentősége van.

Az utóbbi öt évben teljes világossággal kialakult a háborúutáni fejlődés iránya a kapitalista országok táborában. Ma már mindenki számára világos, hogy az amerikai kormánykörök vezetőszerepet igényelnek a tábor keretében. Sőt, még ennél is többet követelnek. Gátlás nélkül kijelentik, hogy az USA magára vállalta „a világ vezetőjének” nehéz szerepét, hogy az Egyesült Államok — úgy mond — „a világ vezetője”. Ezeknek az igényeknek természetesen nincs semmi alapjuk.

Ezek a törekvések a gyakorlatban az északatlanti tömb megalakításában jutottak kifejezésre. Az északatlanti tömb 1949-ben, az amerikai kormány kezdeményezésére, az angol kormánykörök aktív támogatásával jött létre. Az északatlanti egyezményt a következő országok írták alá: az Amerikai Egyesült Államok, Kanada, Anglia, Franciaország, Belgium, Hollandia, Luxemburg, Dánia, Norvégia, Izland, Portugália, Olaszország, Görögország és Törökország. A felsorolt országok közül néhányan kívülről jövő közvetlen nyomásra írták alá az egyezményt. Valójában ez az egyezmény az angol-amerikai tömb eszköze, amelyet az Amerikai Egyesült Államok világuralmának létrehozása érdekében igyekezik felhasználni. Az északatlanti egyezmény hasonlít az ismert „antikommintern paktumhoz”, amely 1937-ben a hitlerista Németország, a militarista Japán és a fasiszta Olaszország között jött létre és amely kezdetben a Szovjetunió ellen irányult. Kétségtelen, hogy az északatlanti paktumnak sem lesz jobb sorsa, mint „az antikommintern paktumnak” volt.

Az amerikai és angol kormánykörök nyílt világuralmi követelésekkel párhuzamosan hangsúlyozni kezdtek, hogy „erőpolitikát” szándékoznak folytatni. Nincs ebben semmi meglehető. A világuralmi törekvéstől az erőpolitika, vagy az „erőn alapuló béke” politikájáig, csak egy lépés van.

Ma már mindnyájan tudjuk, hova vezetett ennek a politikának a megvalósítása, nemcsak az Egyesült Államokban és Angliában, hanem az északatlanti tömb többi országában is.

E politika közvetlen kifejezője az utóbbi időben kibontakozó fegyverkezési hajszája. A fegyverkezési hajszája páratlan méreteket ért el az Egyesült Államokban, Angliában, Franciaországban, Belgiumban, Norvégiában és a tömb többi országában. E hajszát következtében az amerikai és európai kapitalista monopóliumok máris igen megdagadtak. De ez a hajszája súlyos adóterheket hárított a népekre, a dolgozóknak vállára és mérhetetlenül megdrágította az árakat. Különleges fontosságot tulajdonítottak az atombombával való legkülönbözőbb fenyegetőzéseknek. De ez sem ment túl sokáig. Most mindnyájan látják: teljesen alapatlannak bizonyult az a hű remény, hogy az USA fenntarthatja monopóliusát az atomerő terén.

A fegyverkezési hajszával párhuzamosan az Amerikai Egyesült Államok és Anglia katonai támaszpontok hálójának építését kezdte meg Európában és a szomszédos területeken. Az a tény, hogy ezeket a katonai támaszpontokat nyíltan a Szovjetunió és a népi demokratikus országok ellen irányuló célokra építik, méginkább kidomborítja, hogy az amerikai katonai támaszpontok létesítésének semmi köze sincs a védelem érdekében.

Az „erőpolitikához” való ragaszkodás oda vezetett, hogy két évvel ezelőtt aláírták az úgynevezett „európai védelmi közösség” megalakításáról szóló párisi szerződést. Ez a szerződés előírja Nyugat-Németország fegyveres erőinek újjászervezését. Jelenleg terveket dolgoznak ki a német militarizmus feltámasztására, amik ellen nem is olyan régen nemcsak Franciaország és más európai országok, hanem az Amerikai Egyesült Államok és Anglia is állást foglalt. Ezzel kapcsolatban új, rendkívül komoly nehézségek merültek fel a német kérdés rendezésében.

Az „erőpolitika” az Amerikai Egyesült Államok sok más akciójában is megnyilvánul a nemzetközi kapcsolatok terén.

Nem lehet figyelmen kívül hagyni például azokat a megkülönböztető intézkedéseket sem, amelyeket az Amerikai Egyesült Államok, Angliával és más országokkal együtt a nemzetközi kereskedelem terén léptetett életbe a Szovjetunióval, a Kínai Népköztársasággal és a népi demokratikus országokkal szemben. Noha ez a politika máris hatalmas károkat okozott magának az Amerikai Egyesült Államoknak és Angliának is, mégis különböző ürügyekkel, különböző formában nyomást gyakorolnak, hogy akadályokat gördítsenek a normális nemzetközi kereskedelem elé, s hogy korlátozzák és megnehezítsék a demokratikus tábor országaival való gazdasági kapcsolatokat. Ez a politika éppen ellenkező eredménnyel járt. A Szovjetunió, Kína és a népi demokratikus országok közötti gazdasági kapcsolatok jelentősen megerősödtek ezekben az években, és évről-évre mind jobban fellendült ezekben az országokban a gazdasági élet.

Most már mindenki látja, hogy az USA és Anglia kormánykörüinek „erőpolitikája” sem politikai, sem gazdasági téren nem volt eredményes s csődöt mondott katonai téren is.

Ez a politika nem állta ki a próbát, elsősorban Koreában. A koreai háború az Egyesült Államoknak nem hozott katonai győzelmet. Az Egyesült Államok azzal, hogy beegyalapodott a koreai katonai intervencióba, kompromittálta katonai presztízsét és erkölcsi tekintélyét. Ez a politika csak csődöt végződhetett ott, ahol a nép elszántan harcolt nemzeti jogaiért, függetlenségéért és szabadságáért.

Jóllehet az Egyesült Államok segítséget nyújtott Franciaországnak Indokínában, az „erőpolitika” itt sem vezetett semmi jóra. Franciaország gvarmatosító politikája és az Amerikai Egyesült Államoknak a gvarmatosítás támogatására irányuló politikája egyik vereséget a másik után szenvedett el itt is. A szabadságot harcoló indokínai nép elleni háború elhúzódása, nemcsak hogy nem vált az „erőpolitika” dicsőségére, hanem ellenkezőleg teljesen lejárta azt.

Az eddig elmondottakhoz hozzá kell még fűzni, hogy az utóbbi 5 év folyamán nemcsak megszületett, hanem meg is erősödött a Kínai Népköztársaság, amely felezabadiította a kínai népet az idegen imperialisták uralma alól. Ez a tény gyökeresen megváltoztatta az egész ázsiai helyzetet. Ez a tény a legnagyobb jelentőségű az egész nemzetközi fejlődés szempontjából.

Az „erőpolitikát” éppen Kínával szemben alkalmazták rendkívül csökkenősen és igen sok esetben egészen a végsőkig vitt képtelenséggel. Az „erőpolitika” csődje éppen itt nyilvánult meg a legmeggyőzőbb módon.

Az utóbbi években sokat erősödött és fejlődött a szocializmus és demokrácia országainak egész tábor. Ezekben az években alakult ki a második világpiac, amely magába foglalja a demokratikus tábor rendkívül fejlett ipari országait, valamint ipari-ágrár országait is. Az említett országok közötti politikai viszony az egyre szorosabbá váló együttműködés és növekvő barátság irányában fejlődött.

Mit jelent az USA és az angol-amerikai blokk országaihoz tartozó kormánykörök „erőpolitikája”? Végső elemzésben ez az új háború előkészítését szolgáló bel- és külpolitikára korlátozódik. Ez a politika semmi egyebet nem jelenthet. Egy ilyen politika pedig nem várhat tartós támogatást a népektől.

A Szovjetunió külpolitikájának — eltérően az Egyesült Államok politikájától — a nemzetközi béke és együttműködés a célja. A szovjet kormány politikája abból az alapvető elvből indul ki, hogy a nemzetközi kapcsolatokban nem léteznek olyan vitás kérdések, amelyeket ne lehetne békés úton megoldani.

Ez a béke megszüntetésének politikája. Olyan politika, amely megfelel a népek közötti baráti együttműködés érdekeinek és az egész világ népei békészerető erőinek egyetértését szolgálja.

Az Egyesült Államok külpolitikájának fentebb említett irányzata még nem is olyan rég bizonyos mértékben hangzó volt a ka-

pitalista táborhoz tartozó országok túlnyomó többsége számára. Az „erőpolitika” alkalmazása elkerülhetetlenül a nemzetközi feszültség súlyosbodásához vezetett. Ez megérződött Európában és Ázsiában, megérződött a világ minden részén.

A Kínai Népköztársaság és a Koreai Népi Demokratikus Köztársaság kezdeményezése, amely a múlt évben a koreai háború megszüntetéséhez vezetett, jelentős változást idézett elő a nemzetközi helyzetben.

A koreai fegyverszünet megkötése hozzájárult a nemzetközi kapcsolatokban fennálló feszültség enyhítéséhez. Ez lehetővé tette a Szovjetunió számára annak a kérdésnek a felvetését, hogy haladjanak tovább a nemzetközi feszültség enyhítésének útján. Már az a tény is, hogy összehívták a berlini értekezletet, bebizonyította, hogy a jelenlegi körülmények között meg van erre a lehetőség. A berlini értekezletet hosszas diplomáciai levélváltás előzte meg a szovjet kormány és az USA, Anglia és Franciaország kormányai között. A jegyzékváltásnak is meg volt a maga jelentősége: megjavította a berlini értekezlet összehívásának feltételeit.

A három nyugati állam kormánya által előterjesztett javaslatok csupán arra szorítkoztak, hogy a tervezett értekezlet a német kérdéssel és az osztrák államszerződés kérdésével kapcsolatos néhány probléma megvitatására korlátozódjék. Mellőzni akarták a többi kérdést és a nemzetközi feszültség enyhítésének általános kérdését.

A szovjet kormány a maga részéről úgy vélte, hogy a koreai háború befejezése és a fegyverszünet megkötése kedvező feltételeket teremtett mindazon kérdések megvitatására, amelyek hozzájárulhatnak a nemzetközi kapcsolatokban fennálló feszültség általános enyhítéséhez, beleértve a fegyverszünet csökkentését és a más államok területén lévő idegen katonai támaszpontok felezabadiításának kérdését is.

A szovjet kormány javasolta az öt nagyhatalom — Franciaország, Anglia, az USA, a Szovjetunió és a Kínai Népköztársaság — külügyminiszteri értekezletének megtartását, hogy megvitassák a nemzetközi kapcsolatokban fennálló feszültség enyhítését szolgáló intézkedéseket, valamint a négy hatalom külügyminiszteri értekezletének összehívását a német kérdés megvitatására, beleértve a német egység helyreállításának és a német békeszerződés megkötésének kérdését.

A diplomáciai levélváltás, amely a múlt év végéig tartott, nem vezetett teljes meg-

egyezésre, minthogy az USA, Anglia és Franciaország ellenezte az öt nagyhatalom értekezletének összehívását a Kínai Népköztársaság részvételével. A szovjet kormány ekkor kijelentette, hogy ezt a kérdést megvitatás végett Franciaország, Anglia, az USA és a Szovjetunió megbízottainak berlini értekezletére elé terjeszti, amelynek összehívásával kapcsolatban már megegyeztek.

A berlini értekezleten a következő napirendet javasolták:

1. A nemzetközi kapcsolatokban mutatkozó feszültség enyhítését célzó intézkedésekről és Franciaország, Anglia, az USA, a Szovjetunió és a Kínai Népköztársaság külügyminiszterei értekezletének összehívásáról.

2. A német kérdéssel és az európai biztonság megőrzésének feladatairól.

3. Az osztrák államszerződésről.

Az értekezlet bizonyos fenntartásokkal elfogadta ezt a napirendet.

Nem hagyhatjuk szó nélkül azt sem, hogy a nyugati országok közvéleményét a berlini értekezlet előtt. Ebben az előkészületben is megnyilvánult az angol-amerikai külpolitika legfőbb irányvonala, amelyre fentebb már rámutattam.

Az utóbbi időben az amerikai, valamint az angol uralkodó körök is különféle intézkedésekkel igyekeztek fokozni a Szovjetunióra gyakorolt nyomást. Nemcsak a körök sajtója, hanem egyes államférfiak is különféle nyilatkozatokat tettek arról, hogy hibaválók a Szovjetunióval való tárgyalások és elkerülhetetlen a berlini értekezlet kudarcra. Noha a nyomás mindenféle eszközzel folytatódott, beleértve az értekezlet közvetlen megtorpedozásával való fenyegetőzést is, a reakciós sajtó nem rejtette véka alá az USA, Anglia és Franciaország érdeklődését a berlini értekezlet iránt. Ezeknek az országoknak a kormányai nem hagyhatták figyelmen kívül a demokratikus közvélemény egyre fokozódó nyomását, azt a követelést, hogy a négy nagyhatalom képviselőinek értekezlete vegye tekintetbe a népeknek a nemzetközi kapcsolatokban mutatkozó feszültség enyhítésére irányuló óhaját. Ugyan ebben az irányban érezte hatását — főleg Ázsiában — a népek nemzeti felszabadító mozgalma. Az események menete igazolta, hogy Franciaországnak, Angliának és az Egyesült Államoknak rendkívül nagy érdeke fűződött a berlini értekezlet összehívásához.

Mielőtt rátérnénk a berlini értekezleten létrejött megállapodásokra, rá kell mutatnunk a Szovjetunió és a három nyugati állam álláspontja közötti ellentétre.

II.

Éledő német militarizmust, minthogy pedig ez jelenleg nem valószínű, meg egész Németországban, állhatatosan készülődnek Németország nyugati részének remilitarizálására. Ebben az akciójukban a bonni Adenauer-kormányra is támaszkodnak.

Ha Franciaország, Anglia és az USA kormányai is azt a nézetet vallották volna, mint a Szovjetunió kormánya, hogy a német militarizmus újjászülése megengedhetetlen, ez nagymértékben megkönnyítette volna a többi vitás kérdés megoldását.

Ugyanakkor ez azt jelentette volna, hogy a négy hatalom kormányai ebben az akcióban ne a német militaristákra és revansgyókkra, hanem a német nép igazi akaratát kifejező erőkre, a német népi demokratikus és békészerető erőire támaszkodjanak. A berlini értekezlet igazolta, hogy az angol-amerikai tömb az „erőpolitikán” vagy az „erőszakra támaszkodó békén” alapuló külpolitikáját akarja érvényesíteni a német kérdésben is.

Ezt bizonyítják az 1952 májusában aláírt párisi és bonni szerződések is. E szerződések következtében a német militarizmus újjáéledésének veszélye különösen időszorúvá vált. A párisi szerződés értelmében 50 évi időtartamra létrehozzák az „európai védelmi közösséget” és ennek egész alatt megszervezik a Franciaország, Olaszország, Belgium, Hollandia, Luxemburg, továbbá Nyugat-Németország hadseregéből összeállított „európai hadsereget”. Ebből kitűnik, hogy Európa mintegy 30 államából hat európai állam — köztük Nyugat-Németország is — javasolta egy korlátozott és zárt katonai csoportosulás megalakítását, amelyet jogtalanul felruháztak az „európai” címmel, noha az európai államok negyölide nem tagja ennek a csoportosulásnak. Ez a szerződés törvényesíti a

(Folytatása a 2-ik oldalon.)

A berlini értekezlet eredményeiről

V. M. Molotovnak, a Szovjetunió külügyminiszterének nyilatkozata

(Folytatás az 1-ső oldalról)

nyugatnémet hadsereg (Wehrmacht) újalakítását és beillesztését a fentemlítt csoportosulásba. Egyelőre 12 nyugatnémet hadosztály felállítását tervezik, de már elkészítették a létszám további emelésének tervét. Nem véletlen az, hogy 25, sőt 60 nyugatnémet hadosztály felállításáról beszélnek. Ezzel kapcsolatban nem lehet figyelmen kívül hagyni azt a lényeg, hogy az elmúlt napokban a nyugatnémet parlament (Bundestag) — az érvényben lévő alkotmány semmibevevásával — határozatokat fogadott el, amelyek engedélyezik a kötelező katonai szolgálat bevezetését Nyugat-Németországban minden 18. életévét betöltött férfi számára. Ennek a határozatnak az a célja, hogy szabadkezet biztosítson Adenauer kormányának a hadsereg megerősítéséhez. A határozat által aláírt párisi szerződéssel egyidejűleg megkötötték a bormi szerződést, amelyet az Amerikai Egyesült Államok, Anglia és Franciaország, valamint Nyugat-Németország írtak alá. A párisi és bormi szerződések kölcsönösen kiegészítik egymást.

A bormi szerződés értelmében, az USA, Anglia és Franciaország csapatai évtizedek óta tartózkodnak Nyugat-Németország területén, ami Nyugat-Németországot félig-megszállt államná fogja változtatni. Ezeket a szerződéseket az Adenauer kormány is aláírta, amely a nyugatnémet revansvágyok jelenlegi legfőbb támasza, s amely a nyugatnémet militarizmus ujjaélesztésének útját igyekszik egyengetni. A nyugatnémet revansvágyok ma beleegyeztek abba, hogy aláírják a német nép számára megalkotott bormi szerződést. De kétségtelen, hogy amikor majd a párisi szerződés értelmében Nyugat-Németországban megalkotják a hiltlerista tábornokok parancsnoksága alatt működő hadsereget, nem fogják többé figyelembe venni ezt az aláírást. Akkor fognak kideríteni igazi céljaikat, agresszív revansra törő terveik és ezt elsősorban a szomszédos országok fogják megérezni. A párisi és a bormi szerződésekkel egyidejűleg nyilvánosságra hozták az USA, Anglia és Franciaország háromhatalmi nyilatkozatát, amelynek célja minden eszközzel támogatni és siettetni az „európai védelmi közösség”, tehát „az európai hadsereg” megalakulását.

Mindez leleplezi az USA, Anglia és Franciaország kormányköreinek nagyszabású terveit, amelyek máris a párisi és a bormi szerződések aláírását vonták maguk után. Noha az USA és Anglia csapatait nem olvasztják bele az „európai hadseregbe”, mégis ebben az ügyben ők akarják az igazi gazda szerepét játszani. A nyugatnémet militaristák hadsereget magába foglaló „európai hadsereg” megalakítására irányuló számítások csak egy újabb európai háború előkészítésének a tervével magva-rázhatók. Ugyanakkor nyilvánvalóvá válik, hogy az USA kormánykörei ezt a háborút „az európaiak” kezével akarják folytatni.

Az „európai hadsereg” megalakítása után az öt nagyhatalom közül csupán Franciaország lesz megfosztva attól a lehetőségtől, hogy saját nemzeti hadserege legyen, mert a francia hadsereg az „európai hadsereghez” fog tartozni. Kétségtelen, hogy az „európai hadseregben” Nyugat-Németország leggyere erője lesz a vezető szerep. Ugyanakkor Franciaország nyilván lábbal tiporja magának az 1944. évi francia-szovjet szerződésnek az alapjait, amelynek célja lehetetlennek tenni azt, hogy a német militarizmus újabb agressziót kövessen el. Vannak francia miniszterek, akik vállalkoznak erre, noha érthetetlen, hogyan lehet ezt az álláspontot összeegyeztetni Franciaország álláspontjával és nemzeti érdekeivel. Mint ismeretes, Franciaország, Belgium és Olaszország parlamentjei még nem ratifikálták a párisi szerződést és a szerződés ezért nem lépett még életbe.

Az utóbbi időben azonban az USA és Anglia egyre erősebb nyomást gyakorol főleg Franciaországra, hogy ratifikálja ezt a szerződést és hogy kezdjék is meg alkalmazását.

A berlini értekezleten nemcsak Dulles és Eden, hanem Bidault francia külügyminiszter is mindenféle érveket hozott fel a párisi szerződés és az „európai védelmi közösség” megalakításának igazolására. Sőt odáig mentek, hogy kijelentették: a Nyugat-Németországgal kötött szerződések formai szempontból nem lesznek kötelezők a jövőbeli, egyesített Németországra. A francia, angol és amerikai külügyminiszterek erre a kijelentésre fognak emlékeztetni a német militaristák és revansvágyok, ha majd eljön az idejük, hogy gyakorlatilag is felhasználják a párisi szerződés nyújtotta lehetőséget a nyugatnémet militarizmus feltámasztására.

De már most is világos, hogy az USA, Anglia és Franciaország kormányai csakugy, mint az Adenauer kormány tulajdonképpen kizárják Nyugat- és Kelet-Német-

ország egyetlen német államba való egyesítésének még a lehetőségét is. A párisi szerződésnek megfelelően nyitott kijelentik, hogy nem engedik meg Németország két részének egyesítését és hogy ennek következtében nem fogják megengedni az egységes, független német állam megalakítását, ha ezt a szerződést nem terjesztik ki az egész egyesített Németországra. Mindez élesen rávilágít arra, hogy milyen csekély jelentőséget tulajdonítanak valamennyi többi javaslatuknak a német kérdésben. Érthető, hogy az USA, Anglia és Franciaország külügyminiszterei a berlini értekezleten nem érdekelték a német kérdés tényleges megoldását, sőt semmiféle olyan gyakorlati kérdés megoldását, amely nagyjelentőségű a német nép számára. Figyelmüket teljes mértékben egyetlen törekvés kötötte le, mégpedig az, hogy egyengessék az „európai hadsereg” megalakításának útját a párisi szerződésnek megfelelően, amely megnyitja a kaput Nyugat-Németországban a militarizmus feltámasztására.

A berlini értekezleten a szovjet kormányok még azt a javaslatát sem fogadták el, hogy hallgassuk meg magukat a németeket, hogy megtudjuk, mit gondol maga a német nép Németország egyesítésének sürgető feladatairól és a német nép részvételéről az európai béke és biztonság megőrzésében. Nem ohajította ezt Nyugat-Németország kormánya sem: ez, mint láthattuk, nem hajlandó a tárgyalászatnál találkozni Kelet-Németország kormányával — a Német Demokratikus Köztársaság kormányával — amely szembel helyezkedik a német militarizmus ujjaélesztésére irányuló tervekkel. És a jelenlegi körülmények között mégis a Német Demokratikus Köztársaság az, amely kifejezi az összes békeszerető németek igazi akaratát, a német nép tényleges törekvéseit a béke- és a többi néppel való baráti kapcsolatok felé. Az a körülmény, hogy elutasították a német megbízottak meghallgatását, élesen bizonyítja, milyen távol állnak az USA, Anglia és Franciaország képviselői attól, hogy komolyan foglalkozzanak a német kérdéssel.

Az USA, Anglia és Franciaország külügyminiszterei nem voltak hajlandók megvizsgálni a német békeszerződés szovjet tervezetét. Ők maguk pedig nem terjesztették elő békeszerződés-tervezetet. Sőt még arra sem voltak hajlandók, hogy megvizsgálják a német békeszerződés kidolgozása meggyorsításának kérdését, noha néhány évvel ezelőtt a négy hatalom külügyminiszterének értekezlete már megkezdte e kérdés részletes megvizsgálását.

A három nyugati hatalom miniszterei nem voltak hajlandók megvizsgálni azt a kérdést sem, hogy nem lehetne-e a kelet- és nyugatnémetországi parlamentek tagjaiból össznémet ideiglenes kormányt alakítani, pedig ez tényleges lépés lett volna Németország egységének helyreállítása felé, demokratikus és békés alapon. Elutasították a szovjet félnek azt a javaslatát is, hogy alakuljon két össznémet bizottság: az egyik a Kelet- és Nyugat-Németország gazdasági és közgazdasági kapcsolatainak megjavítására és a másik arra, hogy kedvezőbb feltételeket teremtsen a német nemzeti kultúra fejlesztésére. Kibujtak minden gyakorlati intézkedés elől Kelet- és Nyugat-Németország közöledését illetően, noha ez a legbiztosabb út Németország egységének helyreállítására.

Az USA, Anglia és Franciaország külügyminiszterei nem értették egyet azzal, hogy megvizsgálják a szovjet javaslatot, hogyan lehetne könnyíteni Kelet- és Nyugat-Németországnak a háború következményeivel kapcsolatos pénzügyi-gazdasági kötelezettségeit. Jól tudják, hogy Kelet-Németországban ezeket az intézkedéseket már alkalmazzák is, hogy ott a megszállási költségeket, például, Kelet-Németország állami költségvetési bevételeinek 4,5 százalékára csökkentették. Ugyanakkor Nyugat-Németországban emelkednek az adók, a megszállási költségek egyre növekednek. Az ide a megszállási költségek Nyugat-Németország állami költségvetési bevételeinek csaknem 35 százalékára emelkednek.

Az USA, Anglia és Franciaország külügyminiszterei javaslatát a német kérdésben egyetlen dologra korlátozódott — az úgynevezett „szabad választások” megteremtésére Kelet- és Nyugat-Németországban. De ennek a javaslatnak sem volt semmi köze a német kérdés megoldásához az európai béke és biztonság megőrzése érdekében megfelelően, sem pedig a valóban szabad választások megtartásához. Sőt, ezt a javaslatot elejétől végig a bizalmatlanság halja át a német néppel és demokratikus erőivel szemben.

Az javaslatok, hogy Németországnak ezt a tisztán belső ügyét is kiragadják a németek kezéből és átadják a megszálló hatalmoknak. A Szovjetunióknak azt a javaslatát sem fogadták el, hogy a négy hatalom támogassa a németeket abban, hogy a kelet- és nyugatnémetországi parlament tagjaiból és a demokratikus szervezetek

képviselőiből alakítsanak egy ideiglenes össznémet kormányt és hogy ez a kormány tartson szabad választásokat egész Németországban.

Nem fogadták el egy másik javaslatunkat sem, mégpedig azt, hogy az össznémet választásokig vonják vissza az összes megszálló csapatokat mind Kelet-, mind Nyugat-Németország területéről, kivéve egyes szigorúan korlátozott számú egységeket. E szovjet javaslatnak az volt a célja, hogy lehetetlenné tegye a megszálló csapatok nyomását a választásokra. Mégis az úgynevezett „szabad választások” hívei ezt a javaslatot sem voltak hajlandók elfogadni, pedig ez felel meg legjobban a valóban szabad választások követelményeinek. Dulles ma is olyan beszédekkel mond a berlini értekezletéről, amelyekben a népek „szabadága” húzó bívénak. A „szabad választások” hívének adja ki magát. Mi azonban tudjuk, hogy nem akármilyen „szabadságról” hangoztatott szavak jelentik a népet, a dolgozók igazi szabadságának védelmét. A szabadság egyes „védelmezőinek” az olyan „szabadság” tetszik, amelyben a kizsákmányolóknak és militaristáknak szabad kezük van és könnyű életet élnek, a dolgozó népet pedig a háború és újabb pusztulás állandó veszélye fenyegeti. Mi természetesen, nem vagyunk az ilyenfajta „szabadság” mellett. Mi másfajta szabadság mellett vagyunk, az igazi szabadság mellett, amelyben a militaristák meg vannak fosztva annak a lehetőségtől, hogy újabb véres háborúba sodorják a népeket.

Ismeretes, hogy az 1932–1933-as időszakban Hitler és kikkje egy adott pillanatban ugyancsak az úgynevezett „szabad választások” alapján jutott hatalomra. Hitler nem hirtelen lett a német birodalom kancellárja. Eleinte az akkori adenauerok, mint például a hírhedt von Papen — aki ugyanakkor a pártján volt a tagja mint Adenauer, a jelenlegi bormi miniszterelnök — egyengették az utat. Mindenki jól tudja, hogy Hitler és von Papen szerű csalócsai mögött akkoriban a német monopolista magnások állottak, akik főleg a hadiipar túlméretezett fejlesztéséből gyűjtötték tőkájukat. A Nyugat-Németország gyorsított militarizálásáról álmodozó Adenauer kikkje mögött most is ugyancsak a német monopolista magnások állnak. Ezek a monopolisták minden számbatartó újabb fegyverkezési hajszából származó szoros profitokra és szupraprofitokra építik és érdekeiket előszörban a német militarizmus feltámasztásával kapcsolatos tervekhez kötik.

Az USA, Anglia és Franciaország kormányai szöveget a szabad választások mellett vannak, a valóságban azonban tudni sem akarják a német nép demokratikus és békeszerető erőit. Arra építik számításukat, hogy azt a „szabadságot”, amelyet Németországnak nyújtani akarnak, legjobban a megszálló csapatok segítségével, a megszálló csapatokra támaszkodva biztosíthatják. Ez a bizalmatlanság a németországi demokratikus és békeszerető erőkkel szemben nemcsak, hogy nem könnyíti meg Németország későbbi demokratikus és békés fejlődését, hanem közvetlen támogatást jelent a német militaristák és revanslovagok számára, akik céljaik megvalósítása érdekében Nyugat-Németországban már most is élvezik ezt a támogatást.

Az USA, Anglia és Franciaország kormányainak Németországra vonatkozó jelenlegi politikája mindenben az „európai védelmi közösség” illetve az „európai hadsereg” megalakítására irányuló terveknek van alárendelve. Ez az irányvonal nem szolgálhatja az európai béke megszilárdításának ügyét, mert egyrészt mind elzárja a német egység visszaállításához vezető utat, mint-hogy Nyugat-Németországot így megszűnik mint békeszerető állam s ezzel lehetetlenné válik Németország egységének demokratikus és békés alapon történő helyreállítása.

A Szovjetunió a német kérdésben más politika, más tájékozódás mellett foglalt állást. Kifejezést nyert ez azokban a javaslatokban is, amelyek a békeszerződés mielőbbi megkötésére, Németország egyesítésére, az össznémet ideiglenes kormány megalakítására és össznémet szabad választások megtartására vonatkoztak. E javaslatoknak a célja az volt, hogy minden eszközzel siettesék Németország nemzeti egyesítését és ugyanakkor biztosítsák a jövőre Németország demokratikus és békés fejlődését. Nyilvánvaló, hogy a szovjet javaslatok kizárják azt a lehetőséget, hogy Németország újabb veszélyes agressziós tüzfészekké válhasson Európában. E javaslatok kiindulópontja az, hogy a német militarizmus feltámasztása megengedhetetlen.

A német probléma megoldása most egyetlen lényeges kérdésben csúszosodik ki. A német militarizmus feltámasztásának kérdése kell határozott választ adni: igen, vagy nem.

Meg kell mondanunk, hogy az „európai hadsereg” megalakítását célzó irányvonal — amivel együtt jár a militarizmus feltámasztása Nyugat-Németországban, — az illető országok kormánykörei kivéve — kémsény ellenállásba ütközik olyan országok-

ban, mint Franciaország, Anglia, sőt Nyugat-Németország is.

Franciaországban nemcsak a munkások és a dolgozók más rétegeinek körében, hanem a burzsoá körökben is növekszik az ellenállás ezzel a irányvonalal szemben. Ez az ellenállás a francia parlamentben is egyre növekszik. Az angol nép széles tömegei is elégedetlenek ezzel az irányvattal. Nem véletlen, hogy az angol parlamentben a laburista képviselőknek csaknem a fele állást foglalt az ellen az orientáció ellen, amelyet a laburista párt jobboldali vezetői támogatnak. Egyébként, a nyugatnémetországi eszocialdemokraták, a tömegek hangulatára való tekintettel, továbbra is Adenauer politikája ellen foglaltak állást, mert Adenauer Németország egyesítéséről való lemondás árán is erőszakolja a német militarizmus feltámasztását.

Ez könnyen érthető. A német militarizmus feltámasztására irányuló politika jogsnyugtalanúságot költ Európá minden országában. Ezzel az orientációval kapcsolatban teljes élel fel lehet tenni a kérdést: merre haladnak a dolgok? A béke megszilárdítása felé, vagy egy új háború felé?

Hova vezet az USA, Anglia és Franciaország jelenlegi orientációja a német kérdésben?

Ez az orientáció oda vezet, hogy egyes európai államok katonai csoportosulásokat alakítsanak más európai államok ellen. Aki ezt az utat követi, az lemond az Európa békéjének és biztonságának megszilárdítására irányuló feladatokról. Aki ezt az utat követi, az egy új európai háború előkészítésének útján halad, ez pedig egy harmadik világháborúhoz vezet.

Vajon igaz-e, hogy Franciaország, Olaszország, Belgium és a hozzájuk kötött európai országok a biztonság érdekében kénytelenek követni ezt az utat? Vajon valóban szükséges az „európai védelmi közösség” megerősítése és ezzel együtt Nyugat-Németország remilitarizálása ahhoz, hogy biztosítsák Európában a biztonságot és a békét?

Az utóbbi időben — különösen Franciaországban — nem egy ízben tették fel a kérdést, hogy van-e más lehetőség az „európai védelmi közösség”-gel kapcsolatban, más szóval, hogy mivel lehetne helyettesíteni ezt a hírhedt „közösséget”, s hogy Európában lehet-e biztosítani a békét és biztonságot anélkül, hogy a nyugatnémetországi militarizmus feltámasztására támaszkodó „európai hadsereg” létesítéséhez folyamodnának. Noha ezt a kérdést nem egy ízben tették fel, ezt rendszerint azért tették, hogy közvetve igazolják a bormi és párisi szerződésekben foglalt tervek.

A Szovjetunió a berlini értekezleten az európai államok bizonyos katonai csoportosulásait célzó tervekkel szemben konkrét tervet terjesztett elő, amellyel szilárd alapot lehetne helyezni Európa valamennyi országának békéjének és biztonságának. Ez a terv az európai kollektív biztonság megerősítésére szolgáló általános európai szerződést javasolt. „Az általános európai szerződés” megfelelő biztosítékokat is elő az agresszió ellen az európai béke megszilárdítása érdekében. Ebben a szerződésben minden európai állam részt vehet, tekintet nélkül társadalmi rendszerére. Németország egységének helyreállításáig ebben a szerződésben részt vehet mind a Német Demokratikus Köztársaság, mind a Német Szövetségi Köztársaság, a német állam egységének helyreállítása után pedig az egyesített Németország. A szerződés elírja, hogy a résztvevők valamelyike elleni leggyere agresszió esetén a szerződés többi résztvevői minden rendelkezésükre álló eszközzel, — beleértve a fegyveres erők használatát is — segítséget nyújtanak a nemzetközi béke és az európai biztonság helyreállítása és fenntartása érdekében.

A szovjet javaslatok ugyanakkor Németország helyzetének azonnali jelentős könnyítését irányozzák elő, beleértve a négy nagyhatalom megszálló csapatainak visszavonását egész Németország területéről, bizonyos szigorúan korlátozott létszámú csapatok kivételével.

A szovjet javaslatok arra irányulnak, hogy Európában hatékony kollektív biztonsági rendszert teremtsenek az európai államok egymással szembenálló katonai csoportjai helyett.

1947 óta fennáll a panamerikai regionális kölcsönös segítségnyújtási szerződés, amelyben részt vesznek az Amerikai Egyesült Államok és az összes délamerikai köztársaságok. Az ilyen regionális egyezmények, amennyiben szigorúan védelmi jellegűek van, pozitív jelentőséggel bírhatnak, noha természetesen nem tekinthetők törvényeseknek az USA kormányköreinek próbálkozásai, hogy az említett szerződést a kommunizmus elleni harc ürügye alatt saját szűk érdekeikben használják fel. A szovjet küldöttség elvelelte „az európai kollektív biztonság megőrzésére vonatkozó általános európai szerződéssel” szemben felhozott ellenvételeket és rámutatott, hogy mennyire alapvetőnek ezek a kifogások, amikor egy európai regionális szerződés ellen irányulnak. Egy ilyen, valóban védelmi jellegű szerződés teljes mértékben összeegyeztethető az Egyesült Nemzetek alapokmányában kötelezett elvekkel.

(Folytatás a 3-ik oldalon.)

A berlini értekezlet eredményeiről

V. M. Molotovnak, a Szovjetunió külügyminiszterének nyilatkozata

(Folytatás a 2-ik oldalról.)

A berlini értekezleten nem egyszer elhangzott, hogy a világ kettészakadt és hogy jelenleg különböző társadalmi rendszerek bírói országok léteznek. Természetesen ezt a tényt nem hagyhatjuk figyelmen kívül. Nem hagyhatjuk figyelmen kívül, hogy nemcsak a Szovjetunió, hanem egész sor más állam is elindult a szocializmus és a népi demokrácia útján és sikeresen halad előre ezen az úton.

Mi ebben látjuk a XX. század legjelentősebb vívmányát. Nem áll szándékunkban tagadni azt a tényt, hogy a béke, demokrácia és szocializmus labora olyan országokat foglal magában, amelyeknek együttesen 800 millió lakosuk van. A demokratikus tábor erőgyarapodása nyilvánvaló és sok tekintetben igazán tanulságos is.

Ennek ellenére mi következetes hívei maradtunk a különböző társadalmi rendszerű államok egymás mellett élése lenini elvének.

Mi úgy véljük, hogy például az egyes európai országok társadalmi rendszerei között fennálló különbségek ellenére, valamennyi európai népek érdeke a béke fenntartása és megszilárdítása. Mi azt óhajtjuk, hogy a béke megvédése érdekében ne legyen két tábor, nem Európában, sem az egész világban. Felhívjuk az európai államokat, mondjanak le az egymás ellen irányuló katonai csoportosulások létesítéséről, mert az ilyen csoportosulások létesítése okvetlenül háborúra vezet. Ehelyett mi javasoljuk az összes európai államok egyetemes táborának megalakítását, amelyek biztonságuk megővására és az európai béke megőrzésére törekvenek. Ennek az európai biztonsági rendszernek a keretében egyik államnak sem szabad — legyen bármilyen hatalmas is — uralkodó pozíciót betöltenie. A kollektív biztonsági rendszerben részt vevő államok összességének szuverenitását, valamint külön-külön mindegyikük szuverenitását, biztosítani kell s meg kell óvni minden külső merénnyel szemben. Ezek az elvek képezik az „európai biztonság megővására vonatkozó általános európai szerződés” tervezetének alapját.

Franciaország, Anglia és az USA külügyminiszterei nem támogatták ezt a tervezetet. De egyetlen miniszter sem utasította el az európai népek kollektív biztonságának eszméjét. Valamennyi nép számára érthető gondolat ez, amely rokonszenvet ébreszt valamennyi békeszerető emberben.

Az európai biztonság megővására vonatkozó általános európai szerződés eszméje egyre inkább utat talál majd az emberiség szívéhez és a legbiztosabb módon szolgálja majd a béke és a biztonság ügyét Európában és az egész világban. Ugyanakkor a Szovjetunió felfogása szerint a békeszerződés megkötésénél nem szabad megengedni német fegyveres erők létesítését. Ez azt jelenti, hogy Németországot semlegesítjük erre az időszakra.

Kétségtelül egyik-másik miniszter ezután is kidolgoz különféle terveket az „európai védelmi közösség” megalakítására és Nyugat-Németország remilitarizálására. De mindezekből nem született egyéb, mint egy újabb bizonytalan katonai csoportosulás, amely híján van a népek támogatásának. Égyszeren más dolog az európai népek kollektív biztonságának eszméje, amelyet az általános európai szerződés fejez ki, vagy amely más formát is ölthet. Ez az eszme egyre nagyobb rokonszenvnek örvend az európai népek körében, mert a béke megőrzésére, az általános biztonság létrehozására irányuló legbensőbb törekvéseket fejezi ki.

A szovjet kormány eohasom rejtegette véka alá negatív álláspontját az észak-atlanti paktummal szemben, amely az angol-amerikai blokk világáramlami törekvéseinek kifejezése. Az „európai védelmi közösség” megalakítására irányuló kísérletek, beleértve a német militarizmus újjaélesztésében való közvetlen ehkosságot is, jelentős mértékben növelik a fennálló nézeteltéréseket. A szovjet kormány ellene van a nézeteltérések növelésének. Mi a vitás kérdések rendezésére törekvünk, a béke megőrzésére érdekében. A jelen esetben különösen világos, hogy a Szovjetunió az összes európai — és nemcsak európai — békeszerető népek óhajait és gondolatait juttatja kifejezésre.

A német kérdés megvitatása a berlini értekezlet keretében megvilágította azt a tényt, hogy a Szovjetunió és a három nyugati állam között a kérdésben fennálló nézeteltérések elsősorban a német militarizmus kérdésére vonatkoznak, tekintve, mint, hogy a militarizmus feltámasztását tervezik a Szovjetunió, amely a hitleri agresszió elleni küzdelem legnagyobb terhet viselte, nem becsülheti le egy újabb agresszió veszélyét, amennyiben lehetővé tennék a német militarizmus újjaélesztését.

A Nyugat-Németország remilitarizálásában jelentkező növekvő veszélyt szükségképpen kihalt az osztrák kérdésre is.

A berlini értekezleten láthatjuk, hogy az USA, Anglia és Franciaország készek visszavonni ellenvetéseiket, az Ausztriára vonatkozó szerződés tervezet azon pontjaira vonatkozólag, amelyekkel az elmúlt 5 év folyamán nem értettek egyet. Ez a körülmény

közélfoghatóan bizonyítja, hogy előző ellenvetéseik mennyire alaptalanok voltak.

A berlini értekezleten a szovjet fél kijelentette, hogy hajlandó nyomban aláírni az osztrák szerződést, ha elfogadják két javaslatát, amelyeket az „európai védelmi közösség” vonatkozó párisi szerződés aláírása tesz szükségessé.

Ime a mi két javaslatunk:

Elsősorban is javasoltuk, hogy Ausztria vállaljon kötelezettséget, hogy nem vesz részt semmiféle katonai csoportosulásban olyan állam ellen, amely haderejével részt vett a Németországgal vívott háborúban és Ausztria felszabadításában. Ausztria kötelezi magát arra is, hogy területén nem enged meg külföldi katonai támaszpontok létesítését.

Másodszorban kitartottunk amellett, hogy az osztrák államszerződés irányozza elő, a német békeszerződés megkötésének késlekedésével kapcsolatban lehetőség áll fenn arra, hogy a négy állam jelenleg Ausztria területén lévő csapatainak néhány egysége továbbra is Ausztriában maradjon s hogy a négy hatalom katonai egységeinek Ausztria területéről való visszavonása kérdését legkésőbb 1955-ben újból vizsgálják meg. Ha nem létezne az „európai hadsereg” megalakítására vonatkozó terv, nem volna szükség az utóbbi kikötésre. De ez szükségessé vált, mert az USA és Anglia ez idő szelint minden uton-módon nyomást gyakorol Franciaországra és más államokra, hogy járuljanak hozzá a militarizmus újjaélesztéséhez Nyugat-Németországban, ami természetesen fokozza egy újabb Anschluss (Ausztria bekebelezése) veszélyét.

Az Egyesült Államok, Anglia és Franciaország kormányai nem fogadták el a Szovjetuniókat azt a javaslatát, hogy klasszikus be ezt a két kiegészítést az osztrák államszerződésbe. Ez megakadályozta az osztrák kormányt is abban, hogy megfelelő megértést tanúsítson a javaslatok iránt. Következésképpen nem történhetett meg az osztrák államszerződés aláírása.

Az elmondottak azt bizonyítják, hogy az osztrák államszerződés aláírásának elgáncsolásáért a felelősség az USA, Anglia és Franciaország kormányaira hárul, minthogy nem hajlandók lemondani a német militarizmus újjaélesztésére irányuló terveikről, ami fokozza az újabb Anschluss veszélyét.

Alaptalanok tehát az USA, Anglia és Franciaország, valamint Ausztria hivatalos személyiségeinek kísérletei, hogy a Szovjetuniót okolják azért, mert nem történt meg az osztrák államszerződés aláírása. A jelenlegi körülmények között, a szovjet kormány nem hagyhatja figyelmen kívül a német militarizmus újjaélesztésének és egy újabb Anschlussnak a veszélyét. Az Anschluss megengedhetlenségét különösképpen hangsúlyozza az osztrák államszerződés. A Szovjetunió kijelenti, hogy kész aláírni az osztrák államszerződést, mielőtt jóváhagyják az említett javaslatokat, amelyek megfelelnek az osztrák nép érdekeinek, csakugy, mint a béke és az összes európai népek biztonsága érdekeinek.

A német és az osztrák kérdésen kívül megvitatott a berlini értekezleten a nemzetközi kapcsolatokban fennálló feszültség enyhítését szolgáló intézkedések kérdését, amely a napirend első pontjának tárgya volt. E kérdés megvitatásának kétségtelenül megvolt a maga jelentősége.

A berlini értekezlet összesen 27 ülést tartott, ezen belül 6 zártkörű ülést, amelyek főképpen a napirend első pontjára vonatkozó kérdéseket vitattuk meg.

E viták során a külügyminiszterek meg egyeztek két határozatban.

Mint ismeretes, meggyezés jött létre, amelynek értelmében a Szovjetunió, az USA, Franciaország és Anglia kormányai hozzájárulnak a leszerelés kérdésének, vagy legalább a fegyverkezés lényeges csökkentésének sikeres megoldásához. Ez az egyezmény nem elégitette ki mindenben a szovjet küldöttséget. Az egyezmény nem tákrózi a Szovjetuniókat azt a javaslatát, hogy még ebben az évben hívjanak össze nemzetközi értekezletet a fegyverkezés általános csökkentésének érdekében.

Mégis, az egyezmény, amely a fegyverkezés hátsza ellen irányul, bizonyos kötelezettségeket ró a négy állam kormányára. Arra kötelezi őket, hogy járuljanak hozzá a fegyverkezésnek legalább is jelentős csökkentéséhez, amiért a Szovjetunió szüntelenül sikrázállt.

Egyezmény jött létre arra vonatkozólag is, hogy 1954 április 26-ára értekezletet hívjanak össze Genfben. Az értekezlet célja az, hogy a Szovjetunió, az USA, Franciaország, Anglia és a Kínai Népköztársaság képviselői — a Koreai Köztársaság, a Koreai Népi Demokratikus Köztársaság és mindazon országok képviselőinek részvételével, amelyeknek fegyveres erőt részt vettek a koreai hadműveletekben és kifejezik azt az óhajukat, hogy részt akarnak venni az értekezleten — békésen rendezzék a koreai kérdést, továbbá az, hogy megvilágítsák az indoknai béke helyreállításának problémáját, ugyancsak az érdektelt államok részvételével.

Az öt nagyhatalom részvételével tehát április 26-án értekezlet nyílik meg Genfben az ázsiai helyzet két legégetőbb problémájának — a koreai problémának és az indoknai problémának — a megvizsgálására. A Kínai Népköztársaság így elfogadja a konferencián azt a helyet, amely a többi hatalommal együtt megilleti.

Ma még nem lehet teljesen felmérni a berlini konferencián létrejött egyezmény fontosságát. Az egyezmény azonban alkalmas nyújthat két fontos ázsiai probléma megoldására, ez pedig elő fogja mozdítani a nemzetközi feszültség további enyhítését.

Az ENSZ közgyűlése — amely ezúttal is az Amerikai Egyesült Államok nyomása alatt intézkedett — tehetetlennek bizonyult a koreai probléma megoldásában. A közgyűlés az USA nyomása alatt helytelen határozatokat hozott amelyekkel megtorpedozta a koreai kérdésre vonatkozó politikai

szemesen fokozza egy újabb Anschluss (Ausztria bekebelezése) veszélyét.

Az Egyesült Államok, Anglia és Franciaország kormányai nem fogadták el a Szovjetuniókat azt a javaslatát, hogy klasszikus be ezt a két kiegészítést az osztrák államszerződésbe. Ez megakadályozta az osztrák kormányt is abban, hogy megfelelő megértést tanúsítson a javaslatok iránt. Következésképpen nem történhetett meg az osztrák államszerződés aláírása.

Az elmondottak azt bizonyítják, hogy az osztrák államszerződés aláírásának elgáncsolásáért a felelősség az USA, Anglia és Franciaország kormányaira hárul, minthogy nem hajlandók lemondani a német militarizmus újjaélesztésére irányuló terveikről, ami fokozza az újabb Anschluss veszélyét.

Alaptalanok tehát az USA, Anglia és Franciaország, valamint Ausztria hivatalos személyiségeinek kísérletei, hogy a Szovjetuniót okolják azért, mert nem történt meg az osztrák államszerződés aláírása. A jelenlegi körülmények között, a szovjet kormány nem hagyhatja figyelmen kívül a német militarizmus újjaélesztésének és egy újabb Anschlussnak a veszélyét. Az Anschluss megengedhetlenségét különösképpen hangsúlyozza az osztrák államszerződés. A Szovjetunió kijelenti, hogy kész aláírni az osztrák államszerződést, mielőtt jóváhagyják az említett javaslatokat, amelyek megfelelnek az osztrák nép érdekeinek, csakugy, mint a béke és az összes európai népek biztonsága érdekeinek.

III.

értekezlet összehívását. Ugyanilyen szellemen jártak el az USA képviselői a panmunzsomi tárgyalásokon is.

A berlini értekezlet hozzásegített e bonyolult kérdés kibogozásához. A Szovjetunió, a Kínai Népköztársaság, az Amerikai Egyesült Államok, Anglia és Franciaország képviselői, mindkét koreai fél képviselőivel együtt, most megvizsgálhatják a koreai kérdés végleges rendezésének problémáját. A feladat abból áll, hogy elő kell segíteni Korea nemzeti egyesítését demokratikus alapon és azt, hogy áttérhessen a fegyverszünetről a tartós békére.

A berlini értekezleten Franciaország képviselője nagy érdeklődést tanúsított az indoknai kérdés iránt. Franciaország gyarmati politikája itt zsákutcába jutott és beletűközt a békéhez és nemzeti függetlenséghez való jogáért küzdő vietnámi nép hősi harcába. Ez a politika egyben elviselhetetlen terhet rakott a francia nép vállára és erőit meghaladó újabb és újabb áldozatokat követel tőle.

A genfi értekezlet bonyolult feladat előtt áll: ez az indoknai népek békéjének és nemzeti jogainak helyreállítása. Ezen a téren sok függ a francia kormány állásfoglalásától, de az Amerikai Egyesült Államok állásfoglalásától is, amely mindinkább beleavatkozik Indokina ügyébe. A kényeg azonban attól függ, hogy az értekezlet összes résztvevői felismerjék az indoknai béke helyreállításának szükségességét.

Mozik műsora

„DOZSA GYÖRGY” mozi: Március 14-ig: A vasmárok. Előadások: 3, 5, 7 és 9 órákor.

„NICOLAE BALCESCU” mozi: A német filmhét keretében. Március 9-én: A kis törpe meséje. Előadások: 3, 5, 7 és 9 órákor.

„HERBAK JANOS” mozi: Március 9-én: A tengeri osztag. Előadások: 3, 5, 7 és 9 órákor.

„J. L. CARAGIALE” mozi: Március 14-ig: Az ég felé. Előadások: 3, 5, 7, és 9 órákor.

gét, belátva, hogy nem egy kudarcra ítélt háború folytatásával, hanem olyan egyezményre kell helyreállítani az indoknai békét, amely megfelel a népek szabadsága és nemzeti függetlensége elvének.

A berlini értekezlet eredményeiről most sokat beszélnek. Számos országban állást foglalnak ebben a kérdésben hivatalos személyiségek és a különféle irányzatú sajtó is.

Franciaország külügyminisztere az elmúlt napokban beszédet mondott a berlini értekezlet fontosságáról. A külügyminiszter kiemelte annak a jelentőségét, hogy meg egyeztek az újabb értekezlet összehívására Genfben. A genfi értekezlet célja az indoknai béke helyreállításának megvitatása.

Az események alakulása is azt mutatja, hogy mennyire időszerré vált e probléma megoldása.

Anglia külügyminisztere az elmúlt héten beszédet mondott az alsóházban. A külügyminiszter néhány bíráló megjegyzést tett a berlini értekezletre vonatkozólag, de ugyanakkor elismerte, hogy az értekezlet „mindenben időszerré” vált. Az angol külügyminiszter hozzáfűzte még: kétségtelen az, hogy „az értekezlet nem járult hozzá a nemzetközi feszültség fokozásához.” Ezekből a nyilatkozatokból kiderül az elégedettségük azzal kapcsolatban, hogy a Szovjetunióra gyakorolt nyomási kísérletek nem jártak a várt eredménnyel.

Mint ismeretes, az Egyesült Államokban több szenátor támadta Dulles főként azért a tulzotán engedékeny szemlért, amelyet — állítólag — Kínával szemben tanúsított. Ezek a szenátorok ellenállhatatlanul vonzódnak a multoz és azt szeretnék, hogy a nagy kínai nép az idegen tőke által szegénytelenül kizsákmányolt félgymarmati ország helyzetében maradjon. Ezek az idők azonban mindörökké elmúltak. Reméljük, hogy az említett szenátorok is megértik ezt.

Az elmondottak alapján bizonyos következtetésekre lehet jutni.

Természetesen, a berlini értekezlet eredményeit nem kell tulbecsülni. Annál is inkább nem, mert ezeket az eredményeket csupán a berlini értekezlet nyomán létrejött genfi értekezlet eredményei után tudjuk igazán megítélni.

De nem szabad figyelmen kívül hagyni azt a tényt, hogy a nagyhatalmak értekezletei közti hosszú szünet, amely öt évre nyúlt ki, most végetért. Létrejött a berlini értekezlet, amely hozzájárult egész sor nemzetközi kérdés megvilágításához, amely lehetőséget nyújtott az USA, Anglia, Franciaország, a Szovjetunió és a Kínai Népköztársaság képviselőinek értekezletére, más államok képviselőinek részvételével.

A Szovjetunió által hozott intézkedések célja a nemzetközi feszültség enyhítése, s ezáltal a béke megszilárdítása. Tények igazolják, hogy ezek az intézkedések nem eredménytelenek.

Mindéz azt bizonyítja, hogy a szovjet kormány politikája elősegíti a Szovjetunió és az egész demokratikus tábor nemzetközi helyzetének megszilárdulását.

A temesvári Állami Magyar Színház aradi vendégjátéka

A temesvári Állami Magyar Színház ma, március 9-én mutatja be Aradon az Állami Színházban Csiky Gergely „Ingeny-elők” című szatirikus színművét. A darab az 1880-as évek Budapestjének életét eleveníti meg. Közreműködnek Balogh Pirokka, Bóka Erzsébet, László Gyula, Péter János, Baranyi Béla, Rappert Károly, Patáki Tibor, Temesvári Gitta, Várdi János, Zádor Erzsébet, Bertalan Magda, Bakos László, Tóth János, Csengeri Ica, Hornok Antonia, Jódó Károly, Szabó János, Krizsán András, Krasnya Ilonka, Dancsó Mihály és Rácz Ferenc.

Csiky Gergely színművét Josán Emil, a temesvári Állami Magyar Színház Munka-érdemrenddel kitüntetett főrendezője rendezte.

A darab kedden délután négy órákor és este nyolc órákor kerül színpadra.

A Szovjetunió népei kegyelettel adóznak J. V. Sztálin emlékének

MOSZKVA. (Agerpres). — A TASZSZ közli:

A Szovjetunió népei és az egész haladó emberiség kegyelettel adózik J. V. Sztálin emlékének, aki egész életét a kommunizmus magasabb ügye szolgálatának szentelte.

A moszkvai lapok közlik, hogy március 5-én Tbiliszi és sok más városban a vállalatoknál, munkatelepeken és intézményekben üléseket tartottak Lenin művének nagy folytatója: J. V. Sztálin emlékére. A Leningrád számos lakosa meglekint a „V. I. Lenin” múzeum fiókintézetét. A múzeum J. V. Sztálinnal és V. I. Lenin forradalmi tevékenységével kapcsolatos történelmi okmányokat tartalmaz.

A volhovi „V. I. Lenin” erőműn március 5-én felavatták azt az emléktáblát, amely J. V. Sztálin 1928-ban tett látogatását örökíti meg.

Tbiliszből jelentik, hogy ezekben a napokban számos személy látogatta meg a gruziai és transzkaukázusi forradalmi eseményekkel kapcsolatos történelmi helyeket. Egyre többen látogatják meg a görli „J. V. Sztálin” múzeum házat.

Bukarestben ünnepélyesen megkoszorúzták a J. V. Sztálin emlékművet

Március 5-én fél 12 órakor ünnepélyesen megkoszorúzták a bukaresti Sztálin-emlékművet. A szobor talapzatára virágkoszorút helyeztek el a Román Munkáspárt Központi Vezetősége, a Minisztertanács és a Nagy Nemzetgyűlés Elnöksége nevében.

Köszörut helyeztek el továbbá a szovjet nagykövetség, valamint a népi demokratikus országok nagykövetségei és diplomáciai kirendeltségei is.

A megjelentek egy percnél néma csendet tartottak a nagy Sztálin emlékműnek.

Evente mintegy 11.000 nyugat-német ifjút szállítanak az idegen légióba

BERLIN. (Agerpres). — A „National Zeitung” című lap jelentése szerint a francia idegen légió sorozó irodája naponta mintegy 30 nyugat-német ifjút küld Franciaországba. Az ifjakat Észak-Afrikába viszik és besorozzák őket az idegen légiókba.

Ez azt jelenti, — írja a lap, — hogy a francia idegenlégió sorozó irodája évente mintegy 11.000 ifjút szállít Nyugat-Németországból a francia gyarmati hadsereg számára.

Sziriában felkelés tört ki Sisakli állam-elnök uralma ellen. Az Aleppo körzetében állomásozó fegyveres erők elfoglalták a várost és megszállták a rádióállomást. A felkelés gyorsan átterjedt az ország más részeire is, úgyhogy Sisakli jónak látta, ha eleget tesz a zendülők okmányainak: lemondott és elhagyta az országot.

Sisakli bukása újabb állomása annak a harcoknak, amely Sziriában már évek óta folyik az angol és az amerikai imperialisták között. E harc formáit főleg államcsínyek és ellenállamcsínyek alkotják. Anglia uralkodó körei évek óta fáradoznak „Nagy Szíria” megteremtésén, hogy Szíriát, Irakot és Transzjordániát egyesítsék és legalább itt biztosítsák megengedett közéleti pozícióikat, gátat vessenek a további amerikai terjeszkedésnek. Az 1949 óta végrehajtott szíriai államcsínyek hol elősegítik, hol visszavetik a terv megvalósítását, amennyiben hol az amerikai, hol az angol imperialistáktól függő kormányokat juttatták hatalomra. Eredetileg Huszni-Esz-Zaim ezredes volt az angolok főreménye, őt azonban az amerikaiak megválasztották, még mielőtt tervbe vitt puccskísérletét végrehajtolta volna. Így az 1949 márciusában végrehajtott Huszni-Esz-Zaim-féle államcsíny egy időre megfiúsította az angol terveket. Az említett ezredes, miután hatalomra jutott, egyezményt írt alá az amerikaiakkal és ebben engedélyezte, hogy egy amerikai olajtársaság olajvezetékét építhessen szíriai területen. Az angol imperialisták néhány hónappal ezután újabb államcsínnyel készítették elő. Angolbarát tisztek egy csoportja Henau ezredes vezetésével elfoglalta és agyonlőtte Huszni-Esz-Zaimot és miniszterelnökét. Az új kormány első lépése az amerikai olajtrösztökkel kötött egyezmény megsemmisítése volt, a második pedig az, hogy szerződést kötött az angol imperialisták kezében lévő iraki olajtársasággal. Ismét napirendre került a „Nagy Szíria” terve is, de a harmadik államcsíny, amelyet Sisakli ezre-

Az SzKP Központi Bizottságának teljes ülése

MOSZKVA. (Agerpres). — A TASZSZ jelenti:

A napokban tartották meg a Szovjetunió Kommunista Pártja Központi Bizottságának teljes üléseit.

A teljes ülés résztvevői meghallgatták és megvitaták N. Sz. Hruscsovnak, az ország gabonatermesztése állandó fokozására, va-

lamint a förtelen és parlagon heverő földek megmunkálására vonatkozó jelentését és erre vonatkozó határozatot fogadtak el.

A kérdés megvitatásában résztvettek a helyi pártszervezetek, a közigazgatási, mezőgazdasági és begyűjtési szervek funkcionáriusai, kolhozelnökök és a szovhoz dolgozók küldöttei.

A német béketanács nyilatkozata

BERLIN. (Agerpres). — Az ADN jelenti:

A német béketanács elnöksége március 4-én ülést tartott Berlinben. Az ülésen megvitaták a négyhatalmi értekezlet eredményeit.

Résztvettek az ülésen a német béketanács kelet- és nyugatnémetországi tagjai. A tanács elnöksége nyilatkozatot tett közzé, amely többek között a következőket tartalmazza:

„A német béketanács úgy véli, hogy a négy hatalom külügyminiszterének berlini értekezletén előterjesztett szovjet javaslat az európai kollektív biztonságra vonatkozóan, megfelelő valamennyi európai nép érdekeinek és megkönnyíti a német kérdés bé-

kés megoldását. A német béketanács sajnálkozik, hogy az Egyesült Államok, Nagybritannia és Franciaország külügyminiszterei visszautasították a szovjet küldöttségnek a Németországgal kötendő békeszerződéssel kapcsolatos javaslatát és ők maguk nem terjesztettek elő más javaslatot.”

A béketanács felhívja a német népet, hogy határozottan utasítsa el az „európai védelmi közösségre” vonatkozó egyezményt és követelje a német békeszerződés megkötését. A nyilatkozat végül hangsúlyozza: „A német népek nem szabad engednie, hogy az Adenauer által hirdetett „kerülő utakon” a háború felé taszítsák. A német népek a békéhez vezető egyenes uton kell haladni.”

Nagy lendülettel folyik a választási kampány a Szovjetunióban

MOSZKVA. (Agerpres).

A Szovjetunióban hatalmas lendülettel folyik a választási hadjárat, amelyben millió és millió ember vesz részt. A választási körzetekben nagyarányú gyűléseket rendeznek és a gyűléseken felszólalnak a kommunista és pártönkivüliek jelöltjei és választói. A jelöltek között ismert politikusok, híres tudósok, munkások, mérnökök, tanítók, írók és parasztok vannak. A választási kampány fokozott politikai tevékenység légkörében megy végbe, ami szintén a szovjet társadalom erejét és összeforrottságát igazolja.

Solohov, az ismert szovjet író, akit a Szovjetunió Legfelső Tanácsába jelöltek, a Don melletti Rosztov városban találkozott választóival. A tartományi színház termétszofalásig megtöltötték az érdeklődők és a választók. A jelölt és a választók közötti találkozás közvetlen hangú beszélgetéssé alakult át. A felszólalók érdeklődéssel foglalkoztak a felvetett kérdésekkel és irodalomkritikai észrevételekkel a szovjet olvasók felett igényt tartottak.

Moszkvában Nikolaj Cicin akadémikus jelöltjükkal találkozott a dolgozók. Gorkij városban Arkadi Milzsnikov esztergályost, a legrégibb oroszországi üzemek egyikének, a „Krasnoje Szormovo” vállalat

dolgozóját jelölték a Legfelső Szovjetbe. Milzsnikov soktízezer rubelt takarított meg üzemenek és tullejtésit tervét, ugyanakkor élénk politikai tevékenységet folytat. A városi tanács képviselője azonkívül osztályon egy iskolát létesített, ahol a fiatal munkásokat a felett munkamódszerekre oktatták.

Romni ukrán város egyik üzemi klubjában a munkás és paraszt választók találkoztak jelöltjükkal, Matrena Cserscenkovval, a „Thäimann” kolhoz elnökjével. A felszólalók szívből jövő szavakkal beszéltek a jelöltről, a kolhoz szakértő szervezőjéről. Matrena Cserscenkov agronomus nagy tekintélyre tett szert. Vezetése alatt a kolhoz évről évre növeli gabona és ipari növények hozamát. Nagy sikereket ér el az állattenyésztés terén.

A munkásosztály és a parasztság szoros barátságát jellemző gyűlésen Gajdas, a mozdonyjavító műhely mestere a következőket mondotta:

„Jól ismerjük a jelöltünket, aki hűséges gyermeke a népek. Nem fukarkodik erejével, hogy új győzelmeket érjen el a mezőgazdaság fejlesztése terén. Szeretett kommunista pártunkra, a szovjet nép jólétének szakadatlan emelkedését elősegítő irányelvek megvalósítását a foglalkoztatni.

A Kartum-i zavargásokról

LONDON. (Agerpres). Edén, Nagybritannia külügyminisztere megerősítette, hogy a Kartum-i zavargá-

soknak harminc halálos és száz sebesült áldozata van. A halottak között van a Kartum-i angol rendőrfőnök és helyettese is.

NEMZETKÖZI SZEMLE

Angol-amerikai összecsapás Szíriában

des, a hadsereg vezérkari főnöke hajtott végre, 1949 decemberében eltávolította az angolbarát kormányt. Heves harc indult meg ezután az imperialisták között minden egyes miniszteri pozícióért. Közben azonban az iráni olajállamosítás hatására Szíriában is fellendült a nemzeti mozgalom. 1951 novemberében százezres tömegek mozdultak meg és heves tüntetésekkel követelték a külföldi tőkések távozását, az olajvezeték társaságok államosítását, a Szovjetunióval való szorosabb kapcsolatok. November 27-én a mozgalom nyomására Dávalibi, a néppárt vezetője alakított kormányt.

Ekkor következett be a negyedik államcsíny: Sisakli ezredes, Washington régi ügynöke egyszerűen letartóztatta a szíriai kormányt. Majd nyílt katonai diktatúrát vezetett be, feloszlatta a pártokat, törvényen kívül helyezte a békemozgalmat és a szíriai demokratikus szervezeteket. Sisakli két éven át rendeleti hatalommal kormányozta az országot. 1953 júliusában, hogy rendszerének megadja a „törvényesség” látszatát, „alkotmányt” dolgoztatott ki, s „választásokat” tartott. Először az elnök-választásokot tartották meg, amelynek egyetlen jelöltje Sisakli maga volt, majd októberben sor került a parlamenti választásokra is. A választások a terror jegyében zajlottak le, s így a 82 mandátumból 72-t Sisakli ügynevezett „Arab Felszabadulási Párt”-ja szerzett meg.

Sisakli rendszere ellen mind erősebb mozgalom bontakozott ki. A feloszlott pártok titkos szervezkedésbe kezdtek a katonai diktatúra megdöntésére. Tavaly novemberben és decemberben mind gyakoribbakká váltak az imperialistaellenes és

kormányellenes tüntetések a szíriai városokban. Amikor pedig Sisakli kormánya terrort választott, s 1954 január végén letartóztatta a feloszlott politikai pártok 12 vezetőjét, az ország déli részén fegyveres felkelés tört ki. Ebben a felkelésben ismét tevékeny szerepük volt az angol imperialistáknak: Jordániából fegyvereket szállítottak a felkelőknek. Sisaklinak csak véres harcok árán sikerült elfojtania a felkelést, s a felkelők vezetőit külföldre menekítették.

Ezek után került sor a mostani felkelésre, amely Sisakli lemondásához vezetett. Az angol imperialisták szerepe ebben a felkelésben is élesen látható. Londonban a lig titkolt örömmel fogadták a felkelés sikeréről szóló híreket és tüstént arról kezdtek beszélni, hogy Atazi új szíriai elnök — aki egyébként Szíria köztársasági elnöke volt Sisakli államcsínyé előtt — előjövő új kormánya ismét időszervi vé teszi a „Nagy Szíria”-terv megvalósítását. Hasonlóan vélekedik a nyugati sajtó is. „Azok az emberek, akik Damaszkuszban újra hatalomra jutnak — írta a „Le Monde” című francia burzsoa lap — jól ismert szövegeket ismétlik, a „termékeny föld” ügyének, más szóval Szíria, Irak és Jordánia „London áldása mellett” történő egyesítésének.”

Am a jelek szerint az amerikai imperialisták és Sisakli hívei még korántsem adták fel a harcot. Röviddel Sisakli lemondása után Kozbari, a Sisakli-féle parlament elnöke bejelentette, hogy átvette ideiglenesen a köztársasági elnöki teendőket ellátását. Így tulajdonképpen Szíriának most két elnöke is van. A felkelés kezdeményezői — akik főleg az ország északi részét tartják ellenőrzésük alatt — bejelentették, hogy Atazist tekintik államelnöknek, s egyben ultimátumot intéztek Kozbarihoz, amelyben követelik lemondását és a parlament feloszlását. A harc e pillanatban tehát még nincs eldőntve az amerikai és angol imperialisták között Szíriában.

SPORT

Váratlan, de megérdemelt győzelem

Metatul Aranygyéres—ICO 4:0 (0:0).

A negyedik minősítő mérkőzést 4000 néző előtt, esős időben, sáros talajon játszották le vasárnap a Locomotiva pályán és a végig többlet támadó vasas csapat megérdemelten szerezte a pontokat. Mindkét félidőben az aranygyéresiek támadtak többlet, de főként csak a második félidőben tudták gólokra felváltani. Már a második félidő 2. percében Burman szögletigusa Bántól Szász elé került. Kinek átadását Burman továbbítja a hálóba (1:0). A 12 percben Vlad faultja miatt Ban szabadugrását Burian befelji (2:0). A 34. percben Ban szabadugrával Szász a jobbszelen fut el és csőrös lövése utat talál a hálóba (3:0). Két perccel később, szöglet után Lukács beadását Szász fejeli be (4:0). Szögletarány 8:1 (3:1) a Metatul javára. Összeállítások: Metatul: Mándruț — Lazăr, Felecan — Ban, Mari, Rujici — Lukács, Copil II, Căcoveanu, Szász, Burian. ICO: Jank — Tirják, Varzan I — Stîrbie, Tudose, Cuc — Sulyk, Bodó (Nagy a 61. perctől), Zahan, Vlad (Bodó), Kiss. Kitételek: Lazăr, Felecan, Ban, Mari, Szász, Burian, illetve Tirják, Stîrbie, Cuc és Zahan. Asztalos Tibor (Bukarest) kitűnően vezette a mérkőzést Mitran és Szegal határbírók segédletével. A négy mérkőzés után a sorrend:

ICO Nagyvárad	3	2	1	2:4	4
Metatul Aranygyéres	3	1	1	5:2	3
Spartak Bukarest	2	—	1	1:2	1

Szerdán, március 10-én délután fél 4 órai kezdettel a Locomotiva pályán játszott le a torna ötödik mérkőzését, amelynek keretében a Metatul mérkőzik a Spartak Finante Banci csapatával.

Röplabda bajnokság:

Stiinta Temesvár—Stiinta Arad 3:1

A Fl. Rosie UTA tornatermében több mint 300 néző előtt folyt le az első nemzetközi bajnoki röplabda mérkőzés Aradon, amelyen a temesváriak megérdemelten győztek. Az egyes szettek aránya: 9:15, 15:5, 15:4, 15:5. A temesvári csapatban Pertache és Harasin, az aradiban Jitaru és Hubert játszottak jól. Bíró dr. Albuț Mircea (Bukarest). A forduló többi eredményei: Locomotiva PTT—Dinamo 3:2, Hadsereg Központi Háza—Progresul ITB 3:1, Metatul Ploesti—Metatul Sztálinváros 3:2.

Néhány sorban

STOCKHOLMBAN a jégkorong világ-bajnoki versenyen az utolsó mérkőzés keretében a Szovjetunió csapata 7:2 (3:0, 4:1, 0:1) arányban legyőzte Kanada csapatát és így a szovjet csapat szerzte meg a világbajnoki címet 13 ponttal. A további sorrend: Kanada 12 pont, Svédország 11 pont, Csehszlovákia 8 pont. A svájci—finn mérkőzés 3:3 arányban döntetlenül végződött.

A BUKARESTI nemzetközi sakkversenyen az ötödik és hatodik forduló függőben maradt játszmái után Nejmiedinov és Pachman 4 és fél ponttal vezetnek, míg Kluger, O'Kelly és Korcinol 4 pontot szereztek.

POIANA SZTALINBAN megkezdődött az országos sibajnokság versenye és a 30 kilométeres futamban Olteanu Gheorghe (Dinamo) győzött 2 óra 02:05 mp-es időeredménnyel.

TOKIOBAN lejátszották Délkorea és Japán válogatott labdarúgó csapatainak világbajnoki selejtező mérkőzését. A mérkőzést meglepetésre a dél-koreaiak nyerték 5:1 arányban.

AZ ORSZÁGOS kosárlabda bajnokság második fordulójának keretében elért eredmények: Stiinta Bukarest—Hadsereg Központi Háza 84:82, Dinamo Bukarest—Spartak Finante Banci 81:71, Locomotiva PTT—Dinamo Nagyvárad 84:52.

TÖBB labdarúgó csapat játszott edzőmérkőzést az országban. Így a Fl. Rosie UTA Temesváron játszott és 1:1 arányban döntetlenül mérkőzött a temesvári Stiintával. A Hadsereg Központi Háza 3:1 arányban győzött a nagybányai Metatul ellen, a sztálinvárosi Dinamo pedig 1:0 arányban a szebeni Libertatea ellen.

BUDAPESTEN a magyar nemzetközi asztali tenisz bajnoki versenyen a Gantner, Zeller pár a vegyes páros elődöntőjében legyőzte a világbajnok Angelica Rozeanu, Sidó párt, a döntőben azonban vereséget szenvedett a Kóczián Éva, Kóczián József pártól.

A MAGYAR bajnokságban az első forduló eredményei: Szombathely—Vörös Lobogó 1:1, Kínizsi—Vasas 2:0, Dózsa—Dorog 4:1, Diósgyőr—Győr 3:0, Vasas Izzó—Szegedi Haladás 3:2, Csepel—Sztálin Vasas 3:2, Honvéd—Salgótarján 3:1.